

עדות- אריה איינהורן

אריה איינהורן ז"ל נולד בדצמבר 1927 ונפטר בדצמבר 2011.

הוא נולד בצ'כוסלובקיה דאז בעיירה טרנבוב, הוא היה הילד השישי במשפחתו שמנתה תשע נפשות. משפחתו הייתה אמידה אך חיו בצניעות והסתפקו מהמועט.

כשהחלה המלחמה אריה היה בן 11 וחצי או 12 ואמר שזה היה גילו בערך כי הוא זוכר שלא חגג לו בר מצווה וזה היה בעקבות המלחמה. כמה חודשים אחרי עלייתו של היטלר לשלטון היו סימנים לפלישה הקריבה לעיירתם, אריה מספר שיומיים אחרי שאביו נפטר תלו פלקטים ברחובות העיירה על איסוף היהודים.

אימו, רחל, הכינה את עצמה להולך להתרחש וידעה (עד כמה שאפשר) מה היא תעשה, היא תפרה במעילו כיס מחבוא להסתרת הכסף שתיתן לו ואמרה על פי דבריו: "נסו לתפוס אונייה שנוסעת למערב ותנו להם את כל הכסף", כוונתה למערב היה לרומניה.

אריה רצה שתבוא איתם (איתו ועם אחיו ואחיותיו) אך ענתה במשפט כואב למרות האדם האופטימי שהייתה: "תיסעו. תצילו את עצמיכם. אני זקנה מדי בשביל לרוץ".

זאת הייתה הפעם האחרונה שאריה ראה אותה.

אריה מספר שעלה לרכבת לבודפשט, "לא ידעתי איך אגיע משם לרומניה, לא ידעתי לאן אני בורח, לא ידעתי מה יהיה הגורל שלי".

אריה עלה לרכבת עם בן דודו, החרדי. חשוב לציין זאת מכיוון שנראותו 'שיבשה' בלשון המעטה לאריה את התוכניות. לפי התמונות בסוף הסרטון ניתן לראות שאריה היה נראה גזע הארי במדויק; בהיר עיניים, שיער בלונדיני עם אף ממוצע לגמרי וגבוה (1.87).

לאחר מספר שעות של נסיעה ברכבת נכנסו שוטרים הונגרים מטעם הצבא הנאצי ועברו מיד את אריה, הוא עוד לא נשם לרווחה וכבר שמע צעקות "Lion... Lion...", זה היה בן דודו שהחילים לקחו אותו לפי נראותו היהודית-חרדית וכמובן שגם את אריה.

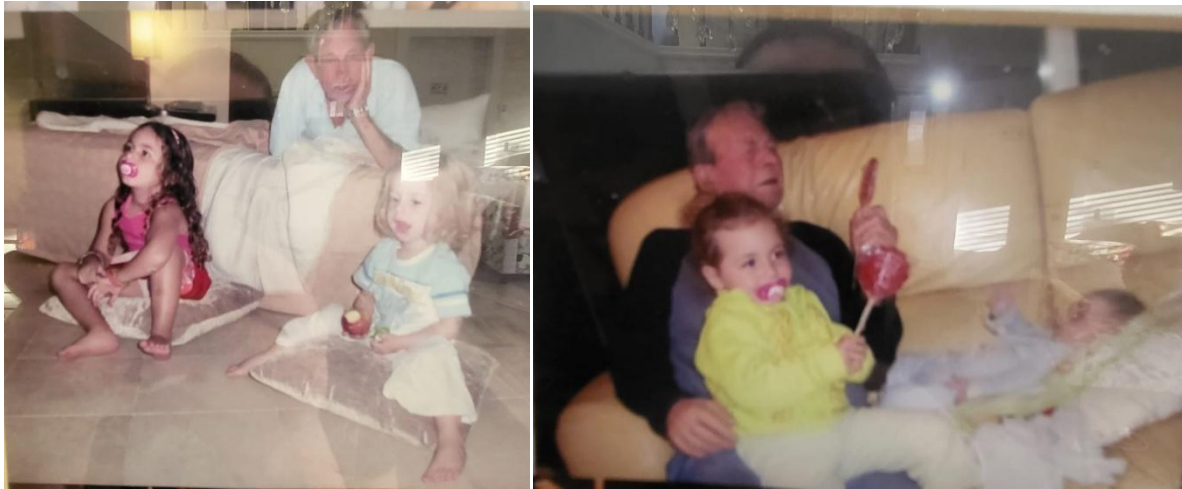
הוא נלקח והועבד בלא מעט מחנות ריכוז והשמדה. בסרטון אנו מראים כביכול את העבודה שלו במחנה דורה ואת הנוקשות והקושי שעברו: "מי שקצת התלונן, לא הרגיש טוב, נחלש, קיבל כדור בראש. מספיק שהוא עמד, בלי לעשות משהו- אז הוא כבר קיבל כדור בראש. היה מישהו שעמד לשנייה מרוב העייפות והקושי- רצחו אותו וגמרו".

אריה ניצל מהמון מקרי מוות ברורים ובזכות המזל המרובה שהיה לו, החוזק הנפשי, השכל, האינטליגנציה והאופטימיות הוא ניצל. יותר נכון- שרד!

הוא שרד עד סוף המלחמה ובנקודת הזמן הזאת האנגלים והאמריקאים התערבו.

לאחר המלחמה סיפר שהיה שבר כלי ובחוסר ודאות עצום, ונסע לאירופה מייד.

לאחר שנתיים, עם עלייתו לארץ, הסבא הגיבור שלי לחם במלחמות ישראל, איבד את ידו הימנית, וכמעט איבד את חייו, ועל זאת קיבל אות גבורה מראש הממשלה דאז דוד בן גוריון. עברו השנים והשתלשלו האירועים והנה, אני כאן... יהלי אוריה איינהורן, נכדתו של סבא אריה שלי מספרת את הסיפור שלו בגאווה וגעגוע עז.

זיכרון מתחדש- רפלקציה קבוצתית

קבוצה 2

העבודה על הפרוייקט הייתה נחמדה מאוד ומגבשת כביתה. הערך המוסף בפרוייקט זה הוא כל כך חשוב; ידיעת ההיסטוריה, הנצחה, חלוקת כבוד והניצול לטובה את העובדה שאנו הדור האחרון לשמוע ולראות את הגיבורים בדמות אדם.

שמחתי לראות את ההירתמות הכיתתית

אני מקווה שאני וכל שאר האנשים מבינים ומעריכים מספיק את העובדה שאנחנו חיים עם האנשים הגדולים האלה ושלא נצטרך לעולם לחוות שוב משהו כזה בעם.